

Jób

hommage à Simone Weil

1

*Uram
hagyj meg még minket a nap
alatt bár asszonyom méhének
gyümölcse vérnarancs-daganat
— — —
ajkunkon csönd vetélt hálaének*

2

gyermek hátrál így sikolya peremén — — —

3

*senki nem nézett még e
földön két egyforma naplementébe
szép volt szép ahogy búcsúzott a nap ma
is éppen ezért Élihu
meghalni sohsem szabadna*

4

*most veszi le
rólam az Isten is ujját — — —*

behasadt aranykörme az alkonyi nap

5

*szemedben már
sirálynyi rebbenés
sem vagyok*

*tekinteted partjára
kiültem és
hallgatók*

6

*maradék egemen
körmöd sarló-holdja kélt fel
látom bűneim kútjából látom
vacogva átkulcsolt térddel*

hogy bőröm feketül hámlik
 strucc meg sakál társa lettem
 van porból takaróm állig
 nincs ki megálljon felettem

homokba hull s elhever
 Úz földjén gyerekkor álom
 tevém volt 3000
 csak számukat nem számlálom

mert valahány kesitám
 vihették egyre gazdagabb
 lettem s ki még lesi tán
 vagyonom szörnyed s megtagad

mint forró sivatagi kő
 tömbje ha fagyni fog éjjel
 széthasadoz majd szét az idő
 s én pillanatok cserepével

vakaródzom hisz az épet
 visszavette tőlem az Úr
 és szilánkokban a Szépet
 adta szebb egész vigaszul

kimondtam és kimondtad
 SZERETLEK és SZERETLEK
 tegeztelek gyermekima az istent
 és tegeztél egy jó nővér
 mint mindenkit az elfekvőben

lásd újra egy —
 és megint
 még — —
 évgyűrűk illatozzatok
 illatozzatok — — —

sírás fog el s remény

miféle
 sikoly terebélye
 dől dől felém

Uram

*vesd ki belőlem a rosszat
akárha lézer a cisztát
lárma lehessenek újra utcahosszat
boldog botrány hogy vagyunk és tiszták*

HAJDU FERENC

Kerestetik

*filctoll készlet az asztalon
és körötte a morzsák
„itt valaki kekszezett”
mindegy
ha már nem
és nem kellene a teleírt lapok
se az indigó se az a köteg
hófehér papírcsomó
se semmi ahogy kimondani
a semmit lehetetlen
s ahogy érezni se jó —
átfordult akkor és azt hittük kiment
egyszerűen képtelenség mit kezdeni
vele képtelenség mit is kezdeni
ha valami már meg
átfordult helyzetében
benn helyzetünk —
ócska kis locsogások az asztalnál
az asztal körül persze senki
az asztalon tapinthatatlan tényként
ami előbb csak kudarc volt
a semmi —
de csupán a kezdet nehéz
ittmaradni vagy utánamenni
most kell eldönteni
se kéz se szem se mozdulat
nem válhat így üressé
hiszen csak holdidőt kell
napra osztani éjre-éjt
akár lehetőséget
párnánként számolatlan szerelmet
kegyhelyek rejtekét
végső izzását a testnek
hogy ne legyen személye miért
csak az lehessen aki épp —*